

Corinne Low

FEMONOMICS

Wat data vertellen over vrouwenlevens en hoe je het
maximale uit het jouwe kunt halen

Vertaald door Fanneke Cnossen, Jetty Huisman,
Fennie Steenhuis

ALFABET UITGEVERS

2025

Inleiding

In 2017 kreeg ik een zoon, en een midlifecrisis bovendien. Waar mijn dagelijkse woon-werkpendel, van ons huis in New York City naar mijn werk aan de universiteit van Pennsylvania, eerst vervelend maar nog wel te doen was, werd die opeens een nagel aan mijn doodskist. En mijn huwelijk, dat niet volmaakt was, maar eerder een prettig soort ‘werk-in-uitvoering’, leek plotseling bij de naden te gaan scheuren. Tegelijkertijd kreeg ik in mijn academische carrière de ene afwijzing na de andere en kon ik het gevoel niet van me afzetten dat mijn mannelijke collega's, van wie sommige al jaren eerder dan ik een vaste aanstelling hadden kregen, gewoonweg meer uren in een dag beschikbaar hadden. Evenmin had ik het gevoel dat ik het op andere terreinen nou zo goed deed. Ik keek voortdurend naar de huizen van andere mensen, die er in mijn ogen veel mooier uitzagen, zag hoe hun hartendiefjes van kinderen veel mooiere kleren droegen, en hoe ze schijnbaar zoveel meer tijd hadden om moederschap en werk en alles daartussenin te coördineren.

Misschien was het dieptepunt in die periode wel het feit dat er op mijn treintraject reparatiewerkzaamheden plaatsvonden en ik in totaal zes uur onderweg was om slechts vier uur op kantoor te werken. Huilend ging ik op het treintoilet zitten, want ik zou niet op tijd thuis zijn om mijn zoon naar bed te brengen. Ik

had niet alleen het gevoel dat ik niet 'alles had', maar zelfs dat ik niéts had. Niet de succesvolle carrière die ik wilde, niet de welvarende familie of het gezinsleven die ik wilde en zelfs niet de leuke vrouw die ik vroeger was, die reisde, lachte en van dingen genoot. Maar bovenal was ik Zo. Verdomd. Moe. De hele tijd.

Het is een refrein dat ik keer op keer hoorde van werkende vrouwen die het gevoel hebben dat ze voortdurend aan het jongleren zijn en voortdurend elke bal laten vallen, een voor een. Een vriendin van me die advocaat is zei tegen me dat zij alleen nog maar werkt, moeder is en slaapt. 'Ik ben zo moe,' vertrouwt ze me toe, 'en heb het zo druk dat ik nergens tijd voor heb, maar ik kan het me niet veroorloven om minder te verdienen, dus kan ik mijn baan in de bedrijfsadvocatuur niet opgeven!' Een andere vrouw zegt dat ze zo is opgebrand dat ze niet kan genieten van de carrière waar ze eerst zo dol op was, dat ze haar man afsnauwt en dat ze voor haar kinderen niet het soort moeder is dat ze wil zijn. Op Moederdag wilde ze het allerliefst rust, weg van haar gezin. Een jonge moeder met een succesvolle carrière klaagt: 'Ik heb in geen vier jaar kunnen hardlopen, sinds de geboorte van mijn zoon,' en ik reageer daar maar niet meteen op, want ik heb net haar man horen zeggen dat hij dagelijks een uur zwemt.

Dit zijn talentvolle vrouwen die iets hebben bereikt. Kundige vrouwen. Ze zijn fel. Hoe zijn ze ongewild in zulke weerbarstige situaties beland? Hoe ben ik daar zelf in beland?

En zij zijn niet de enigen die worstelen met hoe ze met alles moeten omgaan in een wereld die hen lijkt tegen te werken. Tijdens kantoortijd vraagt een studente: 'Moet ik het misschien uitmaken met mijn vriend? Hij doet amper iets in het huishouden, en dan hebben we nog niet eens kinderen, gaat dit soms van kwaad tot erger?' Een ander maakt zich hardop zorgen: 'Ik

wil net zo'n carrière als waar mijn mannelijke klasgenoten van dromen. Maar ik weet ook dat ik kinderen wil. Als ik moeder word, lijkt het dan alsof ik mijn carrière niet echt serieus neem?' Haar studiegenoot verklaart: 'Ik wil nooit kinderen.' En vraagt dan: 'Kan ik dat op de een of andere manier aan mijn werkgever duidelijk maken, zodat ze me niet anders behandelen dan mannen?'

Hoewel de meeste economieprofessoren waarschijnlijk niet met dit soort vragen te maken krijgen, zijn ze voor mij aan de orde van de dag. Ik doe onderzoek naar de beslissingen waardoor vrouwenlevens worden gevormd, en de economische en sociale belemmeringen die ze daarbij tegenkomen. Omdat ik mijn onderzoek tijdens mijn colleges bespreek, houden de gesprekken die ik in mijn kantoor voer meestal niet op bij de meest recente opdracht. Mijn studenten – bachelor- en MBA-studenten – komen vaak voor advies naar me toe. Daarom was het ook zo schokkend toen ik besepte dat ik mijn eigen leven op de een of andere manier zo erbarmelijk had ingericht.

Door uit die duistere plek een uitweg te vinden – weg van dat metaforische treintoilet waarin ik vastzat – heb ik meer inzicht gekregen in het onderzoek waarmee ik me sinds mijn promotietijd aan Columbia University bezighoud. Ik begon niet alleen na te denken over de onzichtbare economische krachten die van invloed zijn op vrouwenlevens, maar ook over hoe vrouwen hun leven rondom en ondanks die krachten vormgeven. En de vragen om advies bleven maar komen. Niet alleen van studenten, maar ook van vakgenoten die zich een weg zoeken in carrières, relaties, vruchtbaarheid en meer.

In dit boek hoop ik de gesprekken die ik met vrouwen van alle leeftijden en uit alle lagen van de bevolking heb gevoerd, voor een breder publiek toegankelijk te maken. Ik wil dat je

weet dat je gezíen wordt en niet de enige bent die voor deze uitdagingen staat. En dat je niets verkeerd doet, hoewel de maatschappij je dat gevoel wel heel gemakkelijk kan geven. We gaan het hebben over de mate waarin op de werkplek onze sociale systemen en normen zijn gecreëerd zonder dat er rekening wordt gehouden met de behoeften van vrouwen – soms zelfs opzettelijk. Maar ik reik je ook wetenschappelijk onderbouwde tools aan waarmee je direct de controle kunt terugpakken en je leven kunt verbeteren, terwijl we tegelijkertijd doorgaan met onze strijd voor systeemveranderingen. Dit begint ermee dat we op persoonlijk niveau een stap terug zetten, zodat we kunnen inschatten wat een beter leven daadwerkelijk betekent, om vast te stellen wat je op de lange termijn het meeste geluk en zekerheid brengt, en om een concept als ‘alles hebben’, waarnaar we geleerd hebben te streven, te leren loslaten omdat het in feite alleen maar valse of kortetermijnresultaten oplevert in ruil voor een ongelooflijke hoeveelheid tijd, inspanning en stress.

Ons is het idee aangepraat dat we ons leven kunnen optimaliseren als we zo veel mogelijk dingen op een dag kunnen doen of zo veel mogelijk spullen hebben. Ik stel daar echter tegenover dat de beste levenskeuzes die keuzes zijn waar je toekomstige ik – over vijf, tien of twintig jaar – je het meest dankbaar voor is. In mijn onderzoek wordt de nadruk gelegd op de hoeveelheid bijkomende factoren waar vrouwen rekening mee moeten houden terwijl ze een gelukkige toekomst proberen op te bouwen. Omdat er nu eenmaal een paar biologische werkelijkheden zijn, en een hoop ongelijke culturele en institutionele normen, krijgen mannen simpelweg niet te maken met zulke complexe omstandigheden en mogelijke repercussies bij het nemen van grote levensbeslissingen, zoals wel of niet verder studeren. Maar ook: welke carrière ze willen najagen, of en wanneer ze willen

trouwen en/of kinderen krijgen, of ze moeten scheiden of een partnerschap moeten beëindigen wanneer het niet lekker loopt, of zelfs waar ze zouden moeten wonen.

En toch, op de een of andere manier lijkt het meest traditionele advies aan vrouwen nog steeds gebaseerd te zijn op het idee dat we ons in bochten wringen om binnen collectieve en culturele normen te passen die eenvoudigweg niet aansluiten op onze realiteit: dat je ervoor moet gaan. Stop met je te verontschuldigen. Met je aan te passen. *Nice girls don't get the corner office*. Op luchthavens staan de schappen vol boeken waarin vrouwen wordt verteld hoe ze in het bedrijfsleven verder komen door hun benadering te veranderen, slimme keuzes te maken, de juiste stijl te vinden. Als je ongelukkig bent met je carrière of je leven, dan is in die boeken de onderliggende boodschap dat je altijd je schouders eronder kunt zetten, je houding kunt veranderen, nóg harder kunt werken.

Ik ben het niet eens met de vooronderstelling dat de barrière die vrouwen tegenhoudt om hun leven optimaal – of zelfs gelukkig – te kunnen leiden, onze eigen schuld is doordat we niet genoeg ons best doen om alles te krijgen of alles te doen. In dit boek bied ik een raamwerk om het leven van vrouwen te begrijpen en, als je er toevallig ook een bent, dat van jou te verbeteren: beschouw vrouwen als economische rentmeesters die keuzes maken om hun leven te verbeteren binnen de beperkingen waar ze mee te maken hebben. Wat betekent dat? Het betekent dat dezelfde modellen die economen gebruiken om in brede zin mensen te bestuderen, gebruikt zouden moeten worden om in het bijzonder vrouwen te bestuderen. Het betekent dat we vrouwen kunnen begrijpen als rationele entiteiten die hun beste beentje proberen voor te zetten in een wereld waar hun opties vaak beperkt zijn en ze alles tegen zich hebben, hoe

hard ze ook werken of hoe fanatiek ze ook hun schouders eronder zetten. In dit boek wordt de vraag gesteld: hoe zou het zijn als we er niet langer van uitgaan dat de problemen in vrouwenlevens veroorzaakt worden door de keuzes die vrouwen maken, maar eens gaan kijken naar de structurele, economische en biologische factoren waardoor vrouwen om te beginnen niet om die keuzes heen kunnen en erdoor worden beperkt?

Vrouwen van tegenwoordig worden geconfronteerd met onhoudbare eisen aan hun tijd en inspanningen, voornamelijk doordat economische krachten een omgeving hebben gecreëerd waarin de genderrollen op de werkplek wel samenvallen, maar op het thuisfront nog niet. Terwijl vroeger de taakverdeling binnen een huwelijk duidelijk en structureel door de hele maatschappij werd opgelegd – de een verdiende de kost en de ander deed de huishouding – zette de massale toetreding van vrouwen tot de arbeidsmarkt deze keurige regeling op zijn kop. In theorie beloofde het feit dat vrouwen buitenshuis economische controle kregen een gelijkere verdeling van arbeid en kansen, zowel op het werk als thuis. Maar die belofte is in werkelijkheid nooit volledig ingelost. In het arbeidsdomein, waar aanvankelijk een revolutie leek plaats te vinden doordat vrouwen hun eigen inkomen verdienden en een opmars maakten in salaris en managementfuncties, is de kwestie in een impasse terechtgekomen: het salaris van vrouwen is gelijk gebleven en het percentage vrouwen in hogere managementfuncties en salarisschalen is zelfs tot stilstand gekomen. En aan het thuisfront doen vrouwen nog altijd het leeuwendeel van het huishouden, ongeacht of ze meer of minder verdienen dan hun mannelijke partner. We geloofden in de belofte dat we alles zouden krijgen – thuis én op het werk – maar veel vrouwen hebben er alleen maar uitputting voor in de plaats gekregen.

Als econoom denk ik dat veel van onze beslissingen in wezen worden ingegeven door een simpele vraag: krijg ik hiermee een goede deal? Je sluit een deal als je een baan accepteert, trouwt of besluit kinderen te krijgen. Je investeert in elke deal tijd, geld en energie om er rendement uit te halen. Samen vormen deze deals, met hun beloningen en offers, je levenservaring.

Op het werk lopen financiële deals die vrouwen sluiten maar al te vaak niet synchroon met die van mannen: ze worden ontmoedigd om op lucratieve STEM-functies te solliciteren (functies op het gebied van Science, Technology, Engineering, Mathematics: wetenschap, technologie, techniek en wiskunde), ze worden weggemoffeld in minder toonaangevende rollen, hun wordt gevraagd om belangrijke verantwoordelijkheden op zich te nemen maar met minder uitzicht op promotie,¹ ze krijgen te maken met discriminatie bij de selectieprocedure, ze moeten een carrièreswitch maken of parttime gaan werken omdat ze moeder zijn, ze worden bij promoties overgeslagen... en ontdekken dan halverwege hun carrière dat ze om de een of andere reden veel minder verdienen dan hun mannelijke collega's. Thuis vertoonde het aloude huwelijkscontract scheuren, maar het was tenminste duidelijk: de ene partij nam de financiële productie voor zijn rekening, de andere de huishoudproductie. Terwijl vrouwen werden geconfronteerd met de economische druk om een groter financieel aandeel te leveren, werden mannen niet evenredig onder druk gezet om meer huishoudproductie te leveren. Sterker nog, vrouwen in heteroseksuele huwelijken die kostwinner zijn, koken en poetsen bijna twee keer zo vaak als hun partner.²

Al te lang wordt van vrouwen verwacht dat ze op alle leef- en werkgebieden oneerlijke, arbeidsintensieve, in de praktijk onhoudbare overeenkomsten accepteren, en het verschil op

de een of andere manier compenseren door harder te werken en nog een tandje bij te zetten, en wanneer dat niet helpt, door ‘zelfzorg’. Maar dat werkt niet voor ons vrouwen; ons geluk en onze geestelijke gezondheid gaan eraan. We zien overal ter wereld signalen van spanning, bij vrouwen van alle socio-economische achtergronden. We kunnen het zo niet langer volhouden. Er moet iets veranderen.

Zelfs voordat door de pandemie de grenzen tussen werk en privé teniet werden gedaan, worstelden vrouwen al heel lang om de balans te vinden tussen werk en privé. We willen productief zijn en een doel hebben, we zoeken verbinding en willen succes, en vrije tijd om daadwerkelijk te genieten van het leven waar we zo hard voor hebben gewerkt. Normaal gesproken was onderzoek naar deze zoektocht naar geluk en voldoening altijd het domein van gedragspsychologen, die dan bestsellers schreven waarin ze ons aanmoedigden om ons onderbewuste zover te brengen dat we met behulp van keuzearchitectuur betere beslissingen namen, of een doelgerichtere balans tussen ons snel werkende ‘reptielenbrein’ en ons traag werkende analytische brein vonden. Maar waar we o zo veel middelen hebben geïnvesteerd in leren begrijpen waarom mensen bij de bank of de kruidenier op basis van gedragsmatige vooroordelen fouten maken, is er bar weinig onderzoek gedaan naar de mate waarin de belangrijkste beslissingen in ons leven, en dan vooral in dat van vrouwen, kunnen worden gevormd door diepgewortelde prikkels, waardoor we ons leeg en ongelukkig voelen terwijl we juist dachten het tegenovergestelde te bewerkstelligen. We maken afspraken op basis van wat goed voor ons voelt – we doen wat nodig is voor de veeleisende baan waar we dol op zijn, we nemen extra verantwoordelijkheden op ons om een familielid uit de brand te helpen – maar overzien niet helemaal welke

impact die keuzes op de lange termijn op ons leven hebben.

Ik wil nagaan hoe ons leven verbeterd kan worden door een op bewijs gebaseerde benadering van deze deals. Ik wil van elke deal die we aangaan de kleine lettertjes onder de loep nemen en bedenken waarom we zo vaak keuzes maken die op dit moment weliswaar goed voelen, maar die voor onze langetermijndoelen negatief uitpakken. Een deel van dit onderzoek is erop gericht inzicht te krijgen in de manieren waarop liefde en zorg evolutionaire krachten zijn die een buitenproportioneel effect hebben op vrouwen. Deze krachten zijn te vergelijken met de manier waarop ‘verleiding’ en ‘kortetermijnvoordelen’ mensen ertoe aanzetten om in financiële zaken niet de optimale keuzes te maken.

Ik weet dat dit niet zo simpel is als het klinkt. Terwijl ik altijd trots op mezelf was vanwege de hyperrationele benadering die ik gebruikte om de beslissingen van vrouwen te modelleren in mijn onderzoek en de data zorgvuldig bestudeerde, ben ik op de een of andere manier in mijn eigen leven in een episch slechte deal beland. Ik werkte zo hard, op alle fronten, ik probeerde ijzer met handen te breken. Hoe ongelukkiger ik me voelde, hoe harder ik werkte. Aan mezelf, aan mijn carrière, aan mijn relatie.

Ik moest met harde hand wakker geschud worden voordat ik ten slotte besloot om een en ander drastisch te veranderen. In mijn geval was dat een punt zetten achter mijn huwelijk, naar Philadelphia verhuizen en een treinreis van tweeënhalf uur verruilen voor een fietsritje van zeven minuten. In Philly kon ik het me veroorloven om een au pair in huis te nemen, wat betekende dat ik voor het eerst écht hulp had bij de zorg voor mijn zoon. Zelfs toen duidelijk was dat mijn huwelijk was gestrand, was het vooruitzicht van het alleenstaande moeder-

schap zo beangstigend dat ik bereid was om een slechte deal te accepteren. Stel je mijn verbazing voor dat in plaats van dat alles moeilijker werd, het feitelijk makkelijker werd. Ik had meer tijd, meer energie en nieuwe ideeën voor mijn werk. Ik durf zelfs te beweren dat ik... goed uitgerust was? Onderzoeksgegevens bevestigen mijn ervaring: gescheiden moeders slapen meer dan getrouwde.³

Een andere verandering die ik na mijn scheiding doormaakte greep dieper in mijn identiteit in. Toen ik jong was, ging ik standaard uit met mannen, maar ik heb me nooit helemaal 'hetero' gevoeld. Gedurende mijn huwelijk begon ik in te zien hoeveel er door heteroseksuele genderrollen van me werd afgenomen. Waarom was ik in hemelsnaam degene die alle gebeurtenissen op school bijhield, lange e-mails schreef naar de kinderopvang en precies opschreef welke boodschappen er gedaan moesten worden of wat er gekookt moest worden, terwijl ik óók nog eens heen en weer pendelde naar een andere staat en kostwinner was? Gender nam beslissingen waarvan ik dacht dat ik die zelf moest nemen. Na mijn scheiding had ik geen enkele behoefte meer aan een man. Mijn theoretische bisexualiteit had zich verankerd in homoseksualiteit. Ik begon met vrouwen uit te gaan.

Twee jaar nadat ik uit mijn huwelijk was gestapt, en met een vaste aanstelling op zak, zat ik op een zonnige veranda, omringd door vrienden en burens, terwijl mijn zoon vrolijk met andere kinderen rondrende, en vroeg me af: waarom heeft het zo lang geduurd voordat een econoom zoals ik een goede deal voor mezelf heeft weten te regelen, zowel op mijn werk als privé?

En dat brengt ons bij dit boek, dat ik schrijf omdat ik andere vrouwen wil helpen om net zo meedogenloos goede deals voor zichzelf te sluiten zoals we ook voortdurend voor ieder-

een alles draaiende proberen te houden. Ik wil je stimuleren om bij het nemen van levensbeslissingen net zo te denken als een econoom. Een deel daarvan houdt in dat je bepaalt wat je ‘persoonlijke nutsfunctie’ is, een economische term voor het idee dat individuen een unieke definitie hebben en een manier om in hun leven persoonlijke ‘winst’ te maximaliseren, net zoals een bedrijf een maximale winst probeert te behalen. Soms moedig ik mijn studenten aan om hun nutsfunctie te zien als een persoonlijke score in een videogame, met punten die per categorie zijn verdeeld. Alleen jij weet hoe de punten worden verdiend en in welke categorie. Sommige punten kun je vermeerderen door geld te verdienen, maar niet allemaal. En daar zie ik mensen vaak de fout in gaan. Ze maken deals waar ze uiteindelijk ongelukkig van worden. Ze richten zich of te veel op één categorie (zoals geld verdienen, tijd met het gezin inleveren), of ze stellen prioriteiten waarvan ze het gevoel hebben dat die op korte termijn iets opleveren (de beste teamspeler zijn! Schulden maken om de burens naar de kroon te steken! Een relatie najagen die nooit jou lief lijkt te hebben!), maar die op de lange termijn geen ‘nutspunten’ aan hun leven toevoegen. En dit geldt met name voor vrouwen die geconfronteerd worden met een unieke druk om de zorg voor anderen boven hun eigen bevrediging en duurzame geluk te stellen.

Ik wil lezers de gelegenheid geven om even uit te zoomen en zich af te vragen of ze werkelijk de ‘punten’ krijgen die ze, op basis van hun dierbaarste waarden, willen. Dat betekent dat de veranderingen die ik in mijn leven heb aangebracht misschien totaal anders zijn dan de keuzes die jij in je leven maakt, want jouw nutsfunctie is uniek voor jou. Maar ik wil er wel bij opmerken dat als je samenwoont met een partner, dit een ge-

zamenlijk probleem is: het is niet de bedoeling dat door dit boek vrouwen nog meer onder druk worden gezet om alles in hun eentje op te lossen. Bijvoorbeeld: stel jezelf (en je partner) de vraag: moeten jullie als huishouden manieren vinden om meer inkomsten te genereren, zodat je extra financiële ruimte krijgt om tijd vrij te maken? Welke mogelijkheden zouden zich voordoen als je een aantal belangrijke verantwoordelijkheden of taken aan anderen zou kunnen overlaten? En als betaalde hulp echt geen optie is, zijn er dan toch manieren om meer vrije tijd te creëren: kun je taken met vrienden ruilen, carpoolen, of gewoon je leven simpeler maken zodat je over bepaalde verplichtingen niet meer hoeft na te denken? In dit boek word je aangemoedigd om jezelf deze vragen te stellen, afhankelijk van waar je met je tijd in de verdrukking komt tot op het punt dat het te veel wordt, en waar je in plaats daarvan misschien meer plezier uit kunt putten.

Dit boek is mijn gids om in een wereld vol beperkingen het meeste geluk en de grootste voldoening uit mijn leven te halen. Het is een leidraad om met behulp van de recentste onderzoeken en gegevens strategieën te creëren waardoor je in alle opzichten zelf de controle hebt. Het is ook een oproep aan bedrijven, beleidsmakers en iedereen met een beetje macht om te werken aan de zware taak om deze beperkingen te veranderen in plaats van terug te grijpen op de makkelijke weg waartoe we geneigd lijken te zijn: vrouwen bekritisieren. Het herdefinieert het concept van 'alles hebben' naar zoeken naar wat je nodig hebt, en hoe je dat krijgt in een werkelijkheid die vrouwen maar al te vaak in de steek laat en ons smeekt om meer te doen in plaats van genoeg te nemen met minder.

Dit boek is niet alleen voor vrouwen met een carrière in het bedrijfsleven, hoewel we het daar zeker over gaan hebben, en

het is ook niet alleen voor moeders of degenen die dat willen worden, hoewel het moeten jongleren met de eisen van het ouderschap naast al het andere wat er op moeders af komt, uitgebreid aan de orde komt. Dit boek is voor iedereen die worstelt met de balans van vrouw-zijn in een op mannen ingerichte wereld. Het is gebaseerd op wereldwijd uitgevoerd onderzoek, in Noord- en Zuid-Amerika, Azië, Europa, Afrika en Australië. Het is voor vrouwen in de geneeskunde, de juridische wereld, de academische wereld, de technische- en zakenwereld, en voor degenen die werken in het onderwijs, de gezondheidszorg en alle andere sectoren. Dit boek is voor vrouwen die hun eerste schreden op hun carrièrepad zetten en het begin van hun koers proberen uit te zetten, en voor vrouwen die midden in hun carrière willen veranderen omdat hun huidige baan niet aan hun wensen voldoet. Het is voor vrouwen die in de context van hun carrièreplannen over een relatie of kinderen denken en voor vrouwen die al kinderen hebben en uitzoeken hoe ze de onmogelijke puzzelstukjes passend moeten krijgen, en voor degenen wier kinderen al het huis uit zijn en zich afvragen hoe het nu verder moet. Het is voor vrouwen die op zoek zijn naar een partner, die een succes van hun huwelijk proberen te maken, en voor degenen die net gescheiden zijn. Want in al deze fases staan vrouwen voor unieke beperkingen die door een economisch systeem zijn opgelegd dat afbreuk doet aan hun bijdragen en hun welzijn.

Je zult in dit boek veel frustrerend bewijs aantreffen van de krachten die ons het leven moeilijk maken, maar ik ga je niet wijsmaken dat jij degene moet zijn die moet veranderen. Jij doet meer dan genoeg, sterker nog, je doet letterlijk alles. Dus in plaats daarvan ga ik wat praktisch advies met je delen over hoe je die beperkingen kunt omzeilen en ik bewapen je met

tools om meer te krijgen van wat je nodig hebt: van je partner, van je baas en van het systeem zelf. Zie dit als het essentiële economiehandboek voor het leven als vrouw, maar dan hopelijk een beetje leuker.